

gerne understrege, at jeg ikke bryder mig om, at Staten griber ind paa Omraader, hvor det kan undværes, men hvor Staten foretager Udstykningsarbejder, er det nødvendigt at gennemføre Kontrol dermed.

Til sidst vil jeg nævne, at den højtærede Minister er paa Vildspor, naar han affærdiger min Mening om Principperne for Jordkøb med at sige, at naar man handler med Jord, kan det ikke nytte, at man kommer med en Teori om Jordværdiansættelse, for vi har en Jordværdiansættelse, som kun kan bruges til Skat, men ikke til andet. Jo, den bruges ogsaa til andet; jeg gør den højtærede Minister opmærksom paa, at den bruges til at udrede Erstatning efter og til at forrente Købesummen efter; og det, det for mig gælder om i denne Forbindelse, er, at de offentlige Myndigheder ikke af Statens Midler køber Jord til en Pris af 1 500 Kr. pr. Td. Land og derefter sælger den paa det Vilkaar, at Køberne kun skal betale Renterne af Halvdelen. Det er det, jeg synes ikke er rigtigt; og derfor understreger jeg meget stærkt, at man maa gaa frem efter det Princip, jeg har forfægtet.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Det glæder mig, at det ærede Medlem erklærede at hans Udtalelser angaaende den fremtidige Form for Administrationen berode paa en Misforstaaelse; jeg er meget glad ved at høre, at det var en Misforstaaelse, naar jeg havde opfattet det ærede Medlem saaledes, at al Udstykning skulde foregaa centraliseret og ledet gennem Statens Jordlovsudvalg. Medens der altsaa der er den mest fuldkomne Overensstemmelse mellem det ærede Medlem og mig, beklager jeg, at ikke den samme Overensstemmelse er til Stede med Hensyn til Principperne for Køb af Jord. Det ærede Medlem udtalte herom, at det kan ikke være Staten ligegyldigt, om den køber Jord til 1 500 Kr. pr. Td. Land, hvis den saa — det er det ærede Medlems Udtryk — skal sælge den til en Mand paa den ejendommelige Maade, at vedkommende ikke betaler nogen Købesum for den, men kun skal betale Renten af en Værdi, som fastsættes af de Myndigheder, der fastsætter Jordens Ejendoms skyld. Ja, det modbeviser jo ikke, hvad jeg har sagt: at Ejendomsskyldværdien har den Betydning, at den er et Skattegrundlag, medens man ved Jordloven af 4. Oktober 1919 benyttede den til noget andet. Om det er helt rigtigt, set fra et Jordlovgivningssynspunkt, skal jeg lade staa hen, men det forandrer ikke den Kendsgerning, at Ejendomsskylden skal først og fremmest

anvendes som et Skattegrundlag, det er det, den skal tjene til, det er det Hensyn, man skal tage. Hvorvidt den opfylder sin Bestemmelse paa ideel Maade, er en anden Sag og vedkommer os ikke ved denne Lejlighed.

Naar det ærede Medlem udtalte, at det vilde være saa forfærdeligt for Staten at købe Jord til 1 500 Kr. pr. Td. Land — det er et meget yderliggaaende Eksempel — og overlade den til en Bruger mod Forrentning af en meget lavere Værdi, skal jeg hertil sige, at ifølge dette Lovforslag vil Staten være i den Stilling, at den sælger Jord, før den køber, og sandsynligvis sælger omtrent lige saa meget, som den køber. Hvorfor skulde Staten da handle saa daarligt — jeg vil ikke haabe, det vil blive Tilfældet, i alt Fald ikke saa længe jeg har den Ære at være Landbrugsminister —, at den ingenting fik for det, den solgte, og betalte med høje Priser, hvad den købte? Selv om det er et overordentlig vanskeligt Omraade for Staten at bevæge sig paa, vil jeg dog haabe, at det, eftersom det er nødvendiggjort af den bestaaende Lovgivning, alligevel maa lykkes at afslutte disse Handler paa en saadan Maade, at Staten ikke altid kommer galt af Sted derved, at den sælger for billigt og køber for dyrt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Brorsen, at det glæder mig, naar han her siger, at han ikke med sine Udtalelser før vilde korrekse de ærede Medlemmer af dette Ting. Men hans Udtalelser var i Virkeligheden af den Art, at de maatte betegnes, som jeg betegnede dem. Jeg skal ikke inklade mig i en Diskussion med det ærede Medlem om de af mig nævnte Eksempler paa hans Udtalelser under Behandlingen af Jordloven i 1919. Hvorvidt disse Eksempler var mere eller mindre heldigt valgte, skal jeg overlade til Medlemmernes Bedømmelse, naar de foreligger i Fortrykket til Rigsdagstidenden. Jeg mener, de var overordentlig heldigt valgte, naar det gjaldt om, at bevise det, jeg ønskede at bevise. Naar det ærede Medlem havde den Opfattelse, at jeg var glad ved at faa at vide, at Partiet Venstre ikke havde nogen Sympati for de unge Kvinder, er det en fuldkommen forkert Opfattelse. Jeg udtalte min dybe Beklagelse af, at der, hvis det ærede Medlem da stod som Repræsentant for Partiet Venstre, indenfor Partiet Venstre muligvis ikke var en tilstrækkelig klar